

SPARTA Z NEJ VYKOVALA SMRTEČNŮ ZBRAŇ.
BOHOVIA TERAZ CHCŮ, ABY ZACHRÁNILA SVET!

D C É R A
S P A R T Y

CLAIRE M. ANDREWS

DCÉRA SPARTY

CLAIRE M. ANDREWS

slovar

Copyright © 2021 by Claire M. Andrews
Translation © Dominika Weinstock 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5652-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Claire M. Andrews: Daughter of Sparta*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve JIMMY Patterson Books,
an imprint of Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc., v roku 2021,
preložila Dominika Weinstock.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

MOJEJ MAME,
KTORÁ VYCHOVALA NAJSILNEJŠIE DIEVČATÁ.

PLASSE
2021

MORE

Trója

Kazbek

TEMISKYRA

vchod do Podsvetia

MALÁ
ÁZIA

EGEJSKÉ
MORE

KYKLADY

KRÉTA

Heraklion

Knóssos

Ida

STREDOZEMNÉ
MORE

ASÝRIA

1. KAPITOLA

Slnko začína klesať za pohorie Taygetos, naplňa oblohu zlatistou žiarou a na pleciah mi spočíva česť mojej rodiny.

Lykouova výzva visí vo vzduchu. Zvyčajné veselie sviatku *Karneia* sa stlmilo na šepot, dav čaká na moju odpoveď.

Lykou sa na mňa krivo usmeje a prijme *dory*, celé tri metre dreva a kovu schopného drviť kosti, čo mu podáva Paidonomos Leonidas. Jeho výzva nie je zlomyselná, je to skôr test. Vždy sme sa doberali, kto z nás by vyhral v súboji jeden na jedného.

Alkaios stojí v dave. Môj najstarší brat nenápadne pokrúti hlavou, ústa má zovreté do tenkej čiary. Bojovať by znamenalo odhaliť, že toho viem oveľa viac, ako by som mala. Som žena *Mothakes* – nie som rodená Sparťanka –, preto by som nemala byť do konca života viac ako slúžka, ale ako adoptovaná dcéra *efora* mám väčšiu slobodu – hoci nie oveľa.

Ego by mi však nedovolilo odmietnuť Lykouovu výzvu.

„Blázni,“ zamrľem si pre seba, keď vidím, ako môj brat, Lykou i všetci ostatní muži podceňujú moje odhodlanie. Podceňujú moju túžbu vyhrať.

Toto je *Karneia*, najlepší čas ukázať Sparte a bohom všetko, čo im môžem ponúknuť.

Sluhovia prechádzajú s horiacimi pochodňami od hranice k hranici provizórnej arény, ktorá nás oddeľuje. Pokožku mám v dusivej horúčave skorého leta klzkú od potu a rozkvitajúce svetlo ohňa sa v nej odráža sťa jantár. Prijmem *dory*, čo mi podáva Paidonomos Leonidas, veľký generál, a zatočím ňou, v ruke mi brní príjemná bolesť. Alkaiovou zachmúrenou tvárou prebleskuje zúrivosť.

Lykou mi nedá príležitosť zaútočiť ako prvej. Preskočí cez arénu a širokým oblúkom zasadí úder *dory*. Aj ľahká rana ukončí súboj a určí víťaza. Len tak-tak sa odkotúľam z jeho dosahu, plecom prudko narazím do zeme, až mi vyrazí dych. Skôr než stihne znova zaútočiť, švihnem mu po nohách.

Prekotúľa sa mi popod kopiju. Vyškriabem sa na nohy. Namieri mi na hrud', no ja rýchlo ustúpim. Môj ďalší rozmach je príširoký a Lykouovi unikne spomedzi pier smiech.

Potlačím nutkanie zasyčať a vycerím zuby. Kolená sa mi chvejú, svaly na nohách ma bolia po rannom cvičení a neskrotná hrieva zakrýva, ako naňho gánim. Neutriem si pot, čo mi kvapká do očí, neotočím sa pred svojím protivníkom.

Lykou si zľahka prehodí *dory* do ľavej ruky a neomyľne bodne do priestoru medzi mojou rukou a bokom. Ledva sa vyhnem útoku, telo mi protestuje, keď sa bolestivo prekotúľam po kameňoch a hline a vyskočím späť do bojového postoja. Naostrená železná hlavica sa zaleskne, keď prebodne vzduch, kde som práve stála.

Ten sa ale predvádza. Veď je pravák, idiot.

Nespúšťam z neho zrak, prehodím si *dory* do ľavej ruky, popraskané pluzgiere protestujú. Snažím sa potlačiť bolestivú grimasu, pri tom ľahkom pohybe mi prebehne ľavým ramenom vlna bolesti. Plece ma bolí, rozkvitá mi na ňom podliatina veľkosti granátového jablka. Lykou okolo mňa tancuje, mierne uprednostňuje pravú nohu, koleno má červené od toho, ako sa prekotúlal popod môj švih.

Jasot okolo nás je ohlušujúci a v nose ma páli štiplavý dym. Lykouovi spolubojovníci pokrikujú, nadšene dupú a víria prach. Z pódia na okraji nás dokonca ticho sleduje aj kráľ Menelaos, jeho manželka, kráľovná Helena, sa nakloní dopredu a zopne si ruky nad srdcom.

Karneia, každoročný sviatok na počesť a oslavu darov Apolóna, sa len začala; Lykou a ja sme prvou zábavou dnešného večera. Za arénou nás k sebe vábi tanec, jedlo a hlučná zábava, ale ignorujeme to.

Zápas medzi mužom a ženou nebol taký dlhý už celú večnosť a ešte sa nestalo, aby to bolo medzi *Mothakes* a skutočným Sparťanom.

Pred posmešným davom sa cítim ako nahá, ich urážky ma prebodávajú cez odev ľahšie než nôž. Hoci mnohí Sparťania, muži aj ženy, bojujú v súbojoch nahí, ja mám na sebe chitón farby maku, pevne ovinutý okolo hrude a taký krátky, že mi tancuje vysoko na stehnách. Na ľavom zápästí mi kožu škrtí jediný bronzový náramok, žiariaci vo svetle ohňa. Na náramku je vyryté meno DIODORUS, priezvisko mojej adoptívnej rodiny, je to jediný symbol môjho stavu, ktorý si dovoľím mať na sebe. Čokoľvek navyše by ma spomaľovalo.

Lykou sa stále usmieva. Na sebe má čierny chitón, ktorý mu odhaľuje svalnatú hrud', vlnená látka sa mu lepí na spotenú pokožku. Nevie sa dočkať, kedy mu ten posmešný úsmev zotriem

z tváre. Odvrátim ďalší úder, zvrtnem sa a sekнем tak vysoko, že sa musí zohnúť, aby sa vyhol mojej kopiji. Nadšené výkriky z obecenstva sa vznášajú okolo mňa, sú ohlušujúce.

Prinútim sa sústrediť na napäté svaly na jeho nohách. Prehnane sa zašklabím od bolesti, nechám nebadane klesnúť pomliaždené plece a ponúknem mu ľahký cieľ. Lykou mi skočí na návnadu a vrhne sa vpred presne, ako som predpokladala, mieri mi na zranené plece.

Idiot.

Len čo sa ocitne v mojom dosahu, otočím sa a švihnem. Vyľakane vykrikuje a pokúša sa stiahnuť, ale moja *dory* ho poškrabe na boku, pretrhne mu chatrný chitón a prinesie mi víťazstvo.

Muži aj ženy v dave zastonajú. Lykou hodí svoju *dory* na zem a zvíri prach, prehra zmenila jeho zvyčajne sebaisté gestá. Neodvážim sa však natiahnuť ruku, aby som ho potľapkala po pleci alebo utešila po porážke. Alkaios zmizol a nepochybne ma neskôr pokarhá. Menelaos, ktorý stále sedí na drevenom pódiu, si ma obzerá prísnyimi tmavými očami, potom prikývne svojim radcom. Netuším, čo to kývnutie znamená, ale stačí mi, že môj *anax*, môj panovník, bol svedkom môjho víťazstva.

Radosť z výhry však rýchlo pohasne, pália ma rozhnevané pohľady a opovrhnutie divákov. Nechcem sa dať ovplyvniť ich hnevom; v spoločnosti, kde je sila všetkým, si nemôžem dovoliť, aby ma považovali za niečo menej ako mužov, vedľa ktorých a proti ktorým bojujem. Narodila som sa ako *Mothakes*, cudzinka, ale to je zbraň, čo môžu proti mne použiť, len ak im to dovlím.

Zdvihnem bradu, hodím *dory* do prachu vedľa Lykouovej a odkráčam k davu.

Paidonomos Leonidas ma chytí za rameno. Kývne čakajúce-
mu kráľovi a kráľovnej.

„Nezabúdaj na svoje miesto, *Mothakes*.“

Nič viac nemusí hovoriť, ako adoptovaná dcéra politika sa môžem dostať len na istú úroveň. So zaťatými zubami sa otočím a pokľaknem pred Menelaom. Líca mi horia, ale nie od vyčerpania. Leonidas netrval na tom, aby sa uklonil aj Lykou.

Keď sa chystám odísť, znovu ma zastaví.

„Podala si dobrý výkon, Dafne Diodorus. Dokonca aj tvoji bratia by sa od teba mohli jednu-dve veci priučiť.“ Slová z úst *paidonoma* sú veľkou chválou, nevyhнем sa však aj kritike. „Hýbeš sa nepozorne a nerozvážne, musíš sa naučiť čítať nielen pohyby protivníkov, ale aj svoje.“

Otvorím ústa, chcem poznamenať, že aj Lykouovi by sa hodila takáto rada, ale predbehne ma.

„Neboj sa, to isté som povedal Lykouovi aj tvojim bratom a všetkým spartským vojakom.“ Leonidas si prekríži svalnaté ruky na hrudi. „Hovorím ti to, aby som ťa pripravil. Spartu nik neprekonal vyše sto rokov nie preto, že by naši panovníci boli skvelí mierotvorcovia. Mocenskú pozíciu sme si udržali vďaka silnej armáde, najsilnejšej, akú kedy Grécko poznalo.“

To vie celý svet. Žiadna armáda v dejinách neprekonala hojnosť moci, sily a stratégie, aké má Sparta. V posledných dvoch storočiach nás napadli len blázniví králi, ktorí mali viac bohatstva ako rozumu, a všetkých sme poslali späť na ich úbohé tróny s chvostom medzi nohami a so zlomkom armády, s ktorou prišli... Ak boli naši králi zhovievaví.

„Obávam sa, že časy ľahkých bojov pominuli.“ Leonidas sa otočí, aby mohol sledovať ďalší zápas. Kráľovnin brat Pollux zametá podlahu s jedným s Lykouových priateľov. Sú to praví Sparťania, sila v rodine kráľovnej Heleny siaha hlboko do minulosti. „Sucho rozhnevalo našich ľudí. Grécki králi sú čoraz nepokojnejší, ľud hladný a bohovia znudení. Deň zúčtovania sa blíži.“

Dlane ma svrbia. Skôr než sa stihnem spýtať, čo tým myslí, potľapká ma po chrbte a už kráča ku kráľovmu pódiu. Pretláčam sa davom, vzrušenie vo vzduchu je také opojné, že čoskoro prestanem myslieť na Leonidove slová. Nedovolím, aby mi paranoický stavec zničil radosť z víťazstva, najmä keď je noc ešte mladá a *Karneia* toho ponúka tak veľa.

Prejdem len kúsok, keď na mňa Lykou zavolá.

„Dafne!“ prediera sa ku mne. Napriek svojej prehre je hrdý na moje víťazstvo a kráča ku mne so širokým úsmevom. Čím je bližšie, tým väčší si so znepokojením uvedomujem množstvo, množstvo dôvodov, pre ktoré sa mnohé srdcia v Sparte zvyknú v jeho prítomnosti divoko rozbúšiť.

„Tvoj chitón zažil aj lepšie dni,“ vraciam mu úsmev a zúrivo sa pri tom červenám. Ukážem na roztrhnutú látku a pokúšam sa odtrhnúť pohľad od jeho širokej hrude. „Alebo sa snažíš zaviesť nový módny trend?“

Lykou predstiera úklon.

„Jedna krásavica sa neovládla a pokúsila sa ho zo mňa strhnúť.“

„Aha.“ Prstami si prebehnem po leme chitónu, ruky sa mi odmietajú upokojiť. „Asi si ju ozaj vyprovokoval.“

Zasmeje sa.

„Výzva na súboj sa asi dá považovať za provokáciu.“

„Alkaios mi kvôli tomu ešte dlho bude píliť uši, tým som si istá,“ pokrútim hlavou.

„Myslím, že dnes si celkom úspešne predviedla, prečo spartská armáda potrebuje ženy ako ty,“ pošúcha si šiju. „Aj keď som prišiel o dôstojnosť.“

„Samozrejme, ale *paidonomovia* to nedovolia. Žena sa môže naučiť narábať so zbraňou, ale bohovia nech ju ochraňujú, ak by ňou zatúžila narábať aj na bojisku.“

„No aj tak,“ načiahne sa, odhrnie mi prameň vlasov z tváre a prebudí tým zradné chvenie hlboko v mojom žalúdku, „si bojovala krásne.“

Pohľadom sledujem jeho biceps a v ústach mi náhle vyschne. Možno by som si mohla dovoliť vychutnať Lykouove mäkké pery, zistiť, aké to je prehrabávať mu prstami tmavé kučery... Prudko potrasím hlavou, aby som sa zbavila zradných myšlienok. Nechcem sa zapliesť so žiadnym mužom. Aspoň kým nado mnou visí titul *Mothakes*.

Otvorím ústa a chcem mu odpovedať, ale jeden z jeho priateľov k nemu podíde a poťahá ho za ruku.

„Poď sa pripraviť na preteky.“

Karneia vyvrcholí *agónom*. Päť spartských *eforov* vyberie piatich slobodných mužov, ktorí budú poľovať na jeleňa. Ak ho chytiť, znamená to vynikajúci rok pre žatvu a armádu. A ak nie... čaká nás pohroma. Radšej nech toho jeleňa chytiť. Tento rok je mimoriadne dôležité uspieť a nakloniť si Apolónovu priazeň, keďže Helena a Menelaos čoskoro odchádzajú na stretnutie so šialeným kráľom Kréty.

Vďaka nášmu otcovi sa tentoraz na *agóne* zúčastní môj brat Pyrrhus – je to preňho veľká česť.

Lykou sa na mňa ospravedlňujúco usmeje, nakloní hlavu, až mu uhľovočierne kadere padnú do očí.

„Môžem rátať s tým, že sa zúčastníš na mojej korunovácii?“

Otvorím ústa, chcem ho odmietnuť ako vždy, keď prekročí hranicu, ale jeho dychtivé tmavé oči, prepaľujúce ma ako žeravé uhličky, ma zastavia. Možno dnes nemusím byť naňho až taká tvrdá.

„Samozrejme, že tam budem, keď vyhráš.“ Jeho úsmev by dokázal rozžiariť noc rovnako ako mesiac. „Ale nehovor to môjmu bratovi, lebo ma vydedí, že som si nastavila na jeho víťazstvo.“

Rozžiarený Lykou dovoľí, aby ho odtiahli preč, a ja idem po-
hľadať svojho brata.

Nie je ťažké nájsť ho. Pyrrhove ohnivé kučery medzi havraními
kučerami Sparťanov svietia ako maják. Cestou k nemu sa vyhy-
bam laktom a preplneným pohárom vína. Potichu prekľzнем
zaňho a potahám ho za vlasy na šiji.

„Pripravený na preteky, Pyr?“

„Pripravený,“ otočí sa ku mne s nákazlivým úsmevom. „Pred-
stav si tú česť a prestíž pre rodinu, keď vyhrám. Už sa nám ne-
odvážia posmievať.“

„Len nekrič hop, kým nepreskočíš. Bohovia nemajú...“

„... v láske smrteľníkov, ktorí sa povyšujú nad svoje postave-
nie,“ dokonale napodobní Alkaia, stojí strnulo s pozdvihnutou
bradou a posmieva sa nášmu úzkostlivému staršiemu bratovi.

„Opatrne,“ upozorním ho a uchlipnem si z jeho vína. „Ešte
trochu drzosti a bohovia si budú myslieť, že to nemyslíš vážne.“

„Prekľínam bohov, Daf.“ Zabezne mi a on si vezme späť svoj
kylix. „Prečo by sme mali vzdávať poctu bohom, ktorí nás pri-
viedli na toto prekliate miesto?“

Vyrazím mu víno z ruky.

„Zošalel si?“ zasyčím. Poobzerám sa, či nás niekto nepočul,
ale hodovníci sú pohrúžení do vlastných pohárov a nik nám ne-
venuje ani len letný pohľad. „*Anax* by ti za také rúhanie mohol
dať vytrhnúť jazyk. *Alkaios* by ti odtrhol hlavu.“

„*Alkaios* nenávidí bohov rovnako ako ja,“ nakloní hlavu,
temný úsmev mu prehĺbi jamku na ľavom líci. „A ty tiež. Alebo
si pri tej neustálej snahe o prijatie zabudla, že za naše spoločens-
ké postavenie môžu práve bohovia?“

V tú noc, keď som sa narodila, stratili Pyrrhus aj *Aikalos* ove-
ľa viac než ja. Ja som našich rodičov ani nepoznala. Moji bratia

prišli o matku a otca, ktorých milovali a obdivovali, a odviedli ich do Sparty, ďaleko od domova, kde vyrastali.

Nepoviem mu, že trafil do čierneho. Prekrížim si ruky na hrudi.

„Ak sa týmto snažíš vyvliecť z lovu, ja...“

„Ničoho sa nebojím.“ Párkrát nadvihne obočie. „Okrem toho, Alkaios by toho jeleňa ulovil sám, ak by si myslel, že toho nie som schopný. Česť je viac ako rodina... a tak ďalej.“

„To nie je fér,“ plesnem ho po pleci. „Alkaios tu nie je, nemôže sa brániť.“

„Myslí to dobre, aj keď by som to prežil aj bez tých svätuškárskejších rečí. Niekedy ťažko rozoznať, či sa Alkaios učí za vojaka alebo za kňaza. A teraz si idem po ďalšie víno.“ Na líce mi vtlačí krátky bozk a žmurkne na mňa, potom zmizne v dave. Len čo odíde, moja radosť pohasne.

Predieram sa davom a zazriem svoju slúžku Ligeiu, Alkaia s jeho ženou a svojich adoptívnych rodičov, ako sa družne veselí s oslavujúcimi Sparťanmi. Prešmyknem sa opačným smerom, aby som sa vyhla ich napomínaniu a nesúhlasu. Alkaios im už nepochybne povedal o tom súboji pred kráľom a kráľovnou.

Strasím zo seba dôstojnosť a slušnosť, ktoré vyžaduje Sparta a česť mojej rodiny, a vrhnem sa do divokého davu. Celé hodiny tancujem, vrtím sa a skláňam v rytme tisícky bubnov. Počas jedného tanca si spravím prestávku, oblizujem si prsty zamastené od pečenej jahňaciny, keď vtom hučanie rohu začne zvolávať obyvateľov Sparty na začiatok *agónu*. Mesačný kosák bohyně Selene visí nízko na oblohe a davy ľudí sa presúvajú spod plátenných stanov na tmavé polia za mestom. Všetci v Sparte celý rok čakali na túto udalosť, najdôležitejšiu spartskú tradíciu. Tá ešte nikdy nebola dôležitejšia ako dnes.

Kráľ Menelaos a kráľovná Helena trpezlivo čakajú na brehu rieky Evrotas osvetlenom žiarou obrovskej vatry, z ktorej vyska-

kujú iskry a až k nočnej oblohe sa tiahne vôňa horiacej borovice. Nechám sa unášať netrpezlivým davom, tisícky Sparťanov čakajú na kraji mesta na kráľov pokyn. Srdce mi búši opojným očakávaním.

Štyria mladí Sparťania, ktorým sa od nahých naolejovaných tiel odráža svetlo vaty, vypočodujú na pole, obrátia sa k Menelaovi a sklonia sa hlboko k zemi.

Srdce mi padne až do žalúdka, lebo medzi nimi nevidím ohnivé kučery svojho brata.

Kde je Pyrrhus?

2. KAPITOLA

Hľadám Pyrrha v dave a pohľad mi padne na Alkaia niekoľko metrov odo mňa. Sánku má zaťatú, obočie zvráštené a ruky zovreté do pästí.

Pyrrhova neprítomnosť poškvrní česť našej rodiny. Ak nebude pretekať, naše životy prepadnú bohom a poslúžia ako odkaz a výstraha pre ostatných.

Srdce mi duní v hrudi a v ušiach, duté pulzovanie je hlasnejšie ako slávnostné bubny. Dych sa mi zasekne, dav je čoraz nepokojnejší, netrpezlivé pohľady sa odvracajú od radu bežcov na Alkaia a mňa a čakajú na odpoveď. Čoskoro budú žiadať našu krv. Presne takéto niečo očakávajú od *Mothakes*, ako som ja a moji bratia. Náš otec dal Pyrrhovi šancu, vybral si ho, a teraz môj brat obetuje česť celej rodiny.

Znova zúfalo pozriem na Alkaia, ale on mi len úsečne kývne, v tmavých očiach mu z takej diaľky nedokážem čítať. Ak

Pyrrhus nebude súťažiť, musí namiesto neho pretekať iný mladý človek z našej rodiny. No Alkaios je ženatý a vo veku, keď na to už nemôže ani pomýšľať.

Bremeno osudu Sparty mi padá na plecيا.

Prekliaty Pyrrhus. Bodaj ho Nemesis našla a scvrkla mu mužnosť.

Vystriem plecيا a vykročím vpred.

„Ženy by nemali bežať!“ zakričí akýsi muž.

„Nikdy nemali vybrať *Mothakes!*“ posmieva sa ďalší.

„Bohovia nás za toto rúhanie potrestajú!“ jačí nejaká žena.

„Je hanbou celej Sparty. Zastavte ju!“

„*Mothakes! Mothakes! Mothakes!*“

Cudzinka. Cudzinka. Cudzinka.

Títo ľudia ma nikdy nebudú považovať za nič iné. Hoci som slobodná, moja cena ako *Mothakes* je iba o niečo málo vyššia ako cena otrokyne. Moji bratia a ja sa môžeme usilovať len o také bohatstvo, aké nám môže priniesť manželstvo; moji bratia môžu nanajvýš slúžiť v armáde napriek tomu, že sme adoptované deti *efora*. Pyrrhovo miesto v týchto pretekoch to mohlo zmeniť, možno by sa bol oslobodil od nespravodlivosti, ktorá nad nami ustavične visí.

Potrasiem hlavou, potlačím slzy, čo mám na krajíčku. V duši ma páli pomyslenie, že niekde v tom divokom dave stoja naši adoptívni rodičia a bezmocne sledujú, ako budúcnosť našej rodiny visí na nitkách osudu a kráľovej milosti.

Keď sa priblížim k radu bežcov, rýchlo sa ukloním kráľovi a kráľovnej a pokrikovanie utíchne. Ne protestujú, iba mi vážne kývnu na znak prijatia. Je neslýchané, aby bežala žena, ale spravia všetko pre to, aby zaistili budúcnosť Sparty.

Ostatní bežci sa sústredia na panovníkov. Dokonca aj Lykou po mojej ľavici ma ignoruje, bradu drží vysoko a zrak upiera na Mene-

laa. Kráľovnin druhý brat Castor stojí so stuhnutým chrbtom a plecami po mojej pravici, vedľa neho sú dvaja synovia najvýznamnejších spartských politikov. Kolíšu sa na nohách s neprítomnými výrazmi, vypili priveľa sviatočného vína. Bol by Dionýzos hrdý na to, že sa v takú nevhodnú chvíľu opojili jeho obľúbeným mocom?

Pokľaknem a cez závoj vlasov pozriem na kráľa, namiesto toho na mňa hľadia Helenine tmavé oči. Pozerá na mňa s hrdosťou a zároveň ničím, čo neviem rozlúštiť – možno žiarlivosťou? Netuším prečo. Je oveľa pôvabnejšia, bohatšia a mocnejšia, ako kedy budem ja.

No potom si spomeniem na to, aká bola predtým, než sa vydala za Menelaa. Behávala po poliach, bola to najrýchlejšia žena, akú kedy Sparta videla, schopná konkurovať samotnej slávnej Atalante.

Pozriem na zem, potlačím myšlienky na kráľovnú a Menelaov hlas pretne šomranie nepokojných Spartánov.

„Pravidlá sú jednoduché.“ Vstane, aby ho videli všetci poddaní. „Títo piati mladí ľudia zaistia Apolónovu vďačnosť tým, že prinesú Sparte obeť jeho sestry dvojčaťa, bohyně Artemis.“

Sluha pred nás privedie jeleňa, ktorý sa vzpiera svojmu väzniťelovi a ešte sa nepoddal osudu. Okolo krku má vavrínový veniec vyzdobený kvetmi. Keď mu očné bielka zasvietia v žiare ohňov, na okamih mi stiahne hrdlo lútosťou.

„Prineste veniec pred úsvitom. Ak vám jeleň utečie a ranné zore bohyně Eos nastanú skôr, ako mi veniec vrátite, úroda Sparty uvädne a zomrie. Evrotas vyschne. Muži našej armády podľahnú moru a smrti. Sucho tejto jari už aj tak skúša silu Sparty. Nech vaše víťazstvo prinesie dážď, čo naše plodiny tak veľmi potrebujú.“

Obráti sa k mladej veštkyňi oblečenej v červenom *peple* s očami ako bezhviezdna noc. Tá vykročí vpred a prevrávi tak, aby ju počula celá Sparta: